

Sygn. akt XVII AmE 348/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu dnia 15 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania K. J. Firma Handlowo-Uslugowa (...) K. J. w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 17 października 2019 r. nr (...)

1) oddala odwołanie,

2) zasądza od K. J. Firma Handlowo-Uslugowa (...) K. J. w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 348/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego, na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 z późn. zm., dalej: Pe) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r. oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. nr 60, poz. 387, z późn. zm., dalej: Rozporządzenie w sprawie opłat) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.), decyzją z dnia 17 października 2019 r., znak (...) określił dla Przedsiębiorcy Firma Handlowo-Uslugowa (...) K. J. w B. (Przedsiębiorca, powód, Skarżący) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 29 lipca 2014 r., nr (...) na kwotę 3 582 zł.

Przedsiębiorca Firma Handlowo-Uslugowa (...) K. J. w B. w złożonym odwołaniu zaskarżył powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1. art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r. w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 1-4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez

Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja poprzez nałożenie na Skarżącego kolejnej, drugiej już opłaty koncesyjnej za 2014 rok w wysokości 3 582 zł poprzez wydanie decyzji ustalającej wysokość rocznej opłaty koncesyjnej za 2014 rok podczas, gdy opłata taka została już przez Skarżącego uiszczona,

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym i nie znajdującym podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym uznaniu, iż Skarżący nie dokonał prawidłowo obliczonej opłaty koncesyjnej za 2014 rok,
3. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego co doprowadziło do uznania, iż Skarżący nie uiszczył opłaty koncesyjnej za 2014 rok,
4. niezbranie całego materiału dowodowego w sprawie oraz prowadzenie postępowania ukierunkowanego na z góry założony cel i gromadzenie tylko tych dowodów, które ten cel przybliżają,
5. wady decyzji – brak elementów, które winny znaleźć się w jej treści oraz wady samego jej uzasadnienia, czym naruszone zostały także podstawowe zasady Ordynacji podatkowej (m.in. zasada zaufania obywateli do państwa, zasada przekonywania, zasada praworządności), które w świetle wskazanych w decyzji podstaw prawnych winny znaleźć zastosowanie,
6. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie i zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie uchylenia ponownej opłaty koncesyjnej za 2014 rok, nałożonej na Skarżącego;
2. zasądzenie na rzecz Skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód zarzucił Prezesowi URE błędne uznanie, że Przedsiębiorca nie wniósł opłaty koncesyjnej za rok 2014 mimo, że w toku postępowania powód złożył w tej kwestii wyjaśnienia i złożył kopię dowodu wniesienia opłaty w wysokości ustalonej na podstawie przychodu z roku 2013. Stwierdził, że naliczenie opłaty koncesyjnej za cały rok od starej koncesji i oddzielnie ponownie za ten sam rok dla nowej koncesji stanowiłoby podwójne obciążenie Skarżącego. W ocenie powoda przyjęta przez Prezesa URE interpretacja art. 34 Pe oraz § 1 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 5 maja 1998 r. w sprawie opłat była całkowicie sprzeczna z celem zawartej w tych przepisach regulacji i nie wynika z literalnego brzmienia tych przepisów. Obciążenie podwójną opłatą od koncesji narusza zasady konkurencji między przedsiębiorcami i stanowi sankcję za zdecydowanie się przez podmiot na nową koncesję, a nie na przedłużenie dotychczasowej koncesji. Powód wskazał, że przepisy ustawy nie wprowadzają takiej sankcji i od wejścia w życie ustawy do 2016 r. nie była stosowana przyjęta w zaskarżonej decyzji interpretacja. Podkreślił, że opłata koncesyjna ma charakter daniny publicznoprawnej więc regulujące ją przepisy muszą być interpretowane precyzyjnie, w razie wątpliwości na korzyść podatnika. Zdaniem powoda okoliczności sprawy świadczą o braku podstaw prawnych do wydania decyzji oraz zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poprzez pominięcie, że Przedsiębiorca prawidłowo obliczył i uiszczył należną opłatę koncesyjną. Zarzucił, iż przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Prezes URE przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów i dopuścił się dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Podkreślił, że wymierzenie Przedsiębiorcy kolejnej opłaty w niebagatelnej kwocie będzie dotkliwym obciążeniem dla firmy i jej właścicieli. Powód stwierdził, że w zaskarżonej decyzji pozwany nie uzasadnił oceny zaistniałych okoliczności, niewystarczająco odniósł się do argumentacji Skarżącego i nie wyjaśnił wszystkich wątpliwości mimo, że uzasadnienie decyzji powinno realizować ogólną zasadę przekonywania oraz umożliwić sądowi sprawdzenie prawidłowości rozumowania i motywów rozstrzygnięcia organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Na podstawie powołanych wyroków NSA powód wskazał elementy, które powinny zostać przedstawione w decyzji administracyjnej oraz kolejność ich występowania w decyzji. Stwierdził, że organ nie może ograniczyć się do powołania konkretnego

przepisu prawa lecz powinien przedstawić umotywowaną ocenę stanu faktycznego w świetle przepisów prawa oraz wskazać związek zachodzący między tą oceną a treścią rozstrzygnięcia. Podniósł, że skoro opłata dotyczy nowej koncesji, jako nowego stosunku prawnego, to na jakiej podstawie Prezes URE przy obliczaniu opłaty odnosił się do danych stanowiących podstawę obliczenia opłaty starej koncesji. Takie stanowisko Prezesa URE uznał powód za sprzeczne i niekonsekwentne. Stwierdził, że opłata od nowej koncesji nie powinna być obliczana według sprzedaży z poprzedniego roku, a wniesienie odwołania było konieczne i uzasadnione.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że decyzją z dnia 29 lipca 2014 r. udzielono powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Wymienił przesłanki wnoszenia i pobierania opłaty koncesyjnej. Odniósł się do dotychczasowej posiadanej przez powoda koncesji oraz ciągłości wykonywania działalności koncesjonowanej. Przedstawił zasady pobierania opłat koncesyjnych w określonych sytuacjach prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Na podstawie art. 34 ust. 1 Pe stwierdził, że obowiązek wnoszenia corocznie opłaty koncesyjnej wynika z faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Z art. 34 ust. 1 Pe w zw. z § 1 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie opłat obowiązek wniesienia opłaty z tytułu koncesji powstaje z dniem 1 stycznia, a termin płatności upływa 31 marca każdego roku niezależnie od faktu, że przed upływem terminu wniesienia opłaty koncesja wygaśnie lub będzie cofnięta. Opłata koncesyjna jest płatna z góry. Jej wysokość jest ustalana na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym wniesienie opłaty. Prezes URE powołał się na stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zgodnie z którym za ekwiwalent opłaty koncesyjnej uznać należy uzyskanie przez podmiot koncesji, a nie korzystanie z niej. Wskazał, że zgodnie z § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat podmiot zobligowany jest do uiszczenia pierwszej opłaty koncesyjnej w ciągu 30 dni od uzyskania nowej koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji przedsiębiorstwo energetyczne uzyskało przychody ze sprzedaży produktów lub towarów w zakresie działalności objętej koncesją. W przypadku powoda spełnione zostały wszelkie przesłanki do naliczenia pierwszej opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorca złożył wniosek o udzielenie koncesji, przedsiębiorcy została udzielona koncesja, przedsiębiorca w roku poprzedzającym udzielenie koncesji prowadził działalność gospodarczą w zakresie objętym koncesją oraz uzyskał w 2013 r. przychody z tej działalności. Udzielona powodowi w dniu 25 czerwca 2014 r. koncesja na obrót paliwami ciekłymi stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE wniesienia opłaty koncesyjnej, a w przypadku braku jej dobrowolnego uiszczenia przez powoda - tytuł prawny do obliczenia tej opłaty i jej wyegzekwowania. Zdaniem Prezesa URE w sytuacji braku pobrania pierwszej opłaty w ciągu 30 dni od dnia wydania koncesji mogłoby dochodzić do obchodzenia przepisów prawa polegającego na uzyskiwaniu koncesji na krótkie okresy, lub wnioskowaniu o cofnięcie koncesji przed upływem roku i żądaniu udzielenia kolejnej koncesji w następnym roku. Ponadto, brak pobierania opłaty za udzielenie koncesji, tj. w terminie 30 dni od dnia wydania takiej koncesji, stanowiłby uprzywilejowanie podmiotów, które dopiero rozpoczynają działalność koncesjonowaną w sytuacji, gdy wcześniej wykonywały działalność na poziomie ustawowo zwolnionym z obowiązku uzyskania koncesji np. w przypadku wytwarzania energii elektrycznej jest to wytwarzanie aż do mocy 50 MW. Pozwany zauważył, iż zgodnie z art. 39 Pe przedsiębiorstwo energetyczne może złożyć wniosek o przedłużenie ważności koncesji, nie później niż na 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Przedłużenie ważności koncesji gwarantuje ciągłość wykonywania działalności i związanych z tym obowiązków. Powód nie wystąpił z wnioskiem o przedłużenie okresu ważności koncesji z dnia 22 lipca 2004 r., lecz wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem o udzielenie mu nowej koncesji. Gdy przedsiębiorca wskutek własnego działania nie skorzystał z tego rozwiązania, a wystąpił do Prezesa URE o udzielenie nowej koncesji, to jego sytuacja prawna niczym nie różni się od podmiotu, który wnioskowałby o udzielenie nowej koncesji w sytuacji, gdy wcześniej korzystał ze zwolnienia z obowiązku koncesyjnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4 lit. a) Pe, czyli wykonywania działalności gospodarczej np. w zakresie obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekraczała równowartości 10 000 euro, a zatem posiadał przychody z działalności koncesjonowanej. Przepis art. 39 Pe został ustanowiony aby zagwarantować przedsiębiorcom możliwość kontynuowania działalności koncesjonowanej (w związku z terminowym charakterem koncesji) bez potrzeby uzyskiwania nowej koncesji. Zdaniem pozwanego

ustawodawca, zmierzając do zapobieżenia sytuacji dysproporcji w obowiązkach nałożonych na przedsiębiorców rozpoczynających działalność i ją kontynuujących, wprowadził w Pe regulację art. 39. Powód jako profesjonalista powinien znać wspomniane regulacje prawne oraz skutki nieskorzystania z funkcjonujących w prawie energetycznym rozwiązań. Powód nie zrealizował uprawnienia wynikającego z art. 39 Pe i wystąpił następnie do Prezesa URE o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi, którą uzyskał. Powód był więc zobowiązany do wniesienia pierwszej opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od dnia uzyskania koncesji w 2014 r. Coroczną opłatę koncesyjną wnoszoną do dnia 31 marca danego roku należy odnosić do roku następującego po roku udzielenia koncesji (w omawianym przypadku do posiadanej przez powoda koncesji z dnia 22 lipca 2004 r. nr (...)) w przeciwieństwie do opłaty wymaganej na podstawie § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, która stanowiła inną opłatę, należną bezpośrednio po udzieleniu na jego wniosek koncesji w dniu 25 czerwca 2014 r. nr (...). Zatem były to odrębne opłaty a każda z nich wnoszona jest na podstawie innego tytułu prawnego. W ocenie pozwanego nie można zgodzić się ze stanowiskiem powoda, że określona w zaskarżonej decyzji opłata koncesyjna jest ponowną opłatą z tego samego tytułu. Prezes URE przyznał, że ta opłata faktycznie odnosi się do tej samej podstawy przychodów, ale wynika z dwóch odrębnych tytułów prawnych. Z tego względu nie jest to podwójna opłata koncesyjna. Obowiązek jej poboru wynika wprost z przepisów prawa a ponadto ogranicza możliwość manipulacji na rynku paliw ciekłych przyczyniając się do zwalczania szarej strefy (zapobiega możliwości obchodzenia przepisów dotyczących opłat koncesyjnych).

Prezes URE powołał się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w którym wskazano, że obligatoryjne opłaty koncesyjne wiążą się z uzyskaniem i posiadaniem koncesji. O obowiązku uiszczenia koncesji decyduje konkretny tytuł prawny, akt administracyjny – koncesja. Samo wydanie aktu administracyjnego koncesji rodzi skutek w postaci corocznego uiszczenia opłaty od tej koncesji. Pozwany podkreślił, że wygaśnięcie jednej koncesji i uzyskanie w tym samym roku drugiej koncesji „przywraca” obowiązek uiszczenia pierwszej opłaty koncesyjnej, o której mowa w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Wskazał, że opłata koncesyjna nie jest płatna raz w roku za dany rodzaj działalności, więc powód nie mógł się zwolnić z obowiązku wniesienia tej opłaty poprzez jednorazową wpłatę w danym roku. W dacie wygaśnięcia koncesji z 2004 r., od której została uiszczona opłata zakończyła się skuteczność realizacji tego uprawnienia publicznoprawnego. Uzyskanie nowego uprawnienia wymagało wniesienia pierwszej opłaty koncesyjnej. Tylko przedłużenie koncesji zgodnie z art. 39 Pe gwarantuje posiadanie ciągłości uprawnienia z tego samego tytułu prawnego. Każda inna forma jest nabyciem nowego uprawnienia i pociąga za sobą konieczność wniesienia opłaty koncesyjnej.

Prezes URE wskazał, że po ustaleniu, iż powód nie wniósł omawianej opłaty w terminie 30 dni od dnia wydania mu nowej koncesji, zobowiązany był zastosować przepisy § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat. Wyjaśnił, że opłata od koncesji udzielonej powodowi 25 czerwca 2014 r. jest opłatą, o której mowa w art. 2 § 2 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy. Organom tym przysługują uprawnienia organów podatkowych (art. 2 § 3 Ordynacji podatkowej). Stąd, do obliczenia i określenia omawianej opłaty koncesyjnej zasadne było zastosowanie także przepisów działu III Ordynacji podatkowej, w tym m.in. art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, które to przepisy stanowią również podstawę prawną dla wydania zaskarżonej decyzji. Pozwany wskazał, że z formularza opłaty koncesyjnej wynika, że poniesiona przez powoda opłata odnosi się do koncesji z 2004 r. Powód nie spełnił obowiązku wniesienia opłaty koncesyjnej od koncesji z 25 czerwca 2014 r. W związku z powyższym pozwany za błędną uznał argumentację powoda, że brak podstaw do obliczenia opłaty koncesyjnej ze względu na wniesienie tej opłaty w 2014 roku. Ponownie stwierdził, że wobec braku wniesienia wymaganej opłaty w terminie 30 dni od wydania na jego wniosek koncesji, czyli nie wypełnienia obowiązku z § 4 ust. 3 Rozporządzenia, był zobligowany do jej ustalenia w drodze decyzji.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Firma Handlowo-Usługowa (...) K. J. w B. prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie udzielonej przez Prezesa URE w dniu 17 sierpnia 2004 r. koncesji nr (...), która wydana została na 10 lat i wygasła z dniem 25 sierpnia 2014 r.

W związku z udzieloną koncesją Przedsiębiorca wnosił corocznie opłatę koncesyjną w wysokości ustalonej na podstawie przychodu uzyskanego w roku poprzednim. W dniu 4 marca 2014 r. powód dokonał wpłaty kwoty 3 582 zł z tytułu rocznej opłaty koncesyjnej za 2014 r. od koncesji z dnia 17 sierpnia 2004 r. nr (...). W formularzu zawierającym informacje koncesjonariusza o wysokości opłaty koncesyjnej Przedsiębiorca podał, że wnoszona opłata dotyczy koncesji wydanej w 2004 r. (k. 6 akt adm.)

Wnioskiem z dnia 20 lutego 2014 r. powód wystąpił do Prezesa URE o udzielenie mu nowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres 10 lat. (bezsporne)

Decyzją z dnia 29 lipca 2014 r. Prezes URE udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi nr (...), obejmującej okres od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia 26 sierpnia 2024 r. (k. 26 akt sąd.)

Pismem z dnia 13 marca 2018 r., znak: (...), Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia opłaty z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi - w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania wraz z odsetkami za zwłokę od dnia 28 sierpnia 2014 r. oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. (k.1 akt adm.)

Pismem z dnia 30 sierpnia 2019 r., znak: (...) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Przedsiębiorca został też wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a. Przedsiębiorca został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 29 lipca 2014 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: obrót paliwami ciekłymi. (k.3 akt adm.)

W odpowiedzi na wezwanie Przedsiębiorca, pismem z dnia 12 września 2019 r. wyjaśnił, że w dniu 5 marca 2014 r. wniósł już opłatę koncesyjną, do której uiszczenia został wezwany przez Prezesa URE. Powód przedstawił dowód uiszczenia opłaty za rok 2014 i stwierdził, że w przypadku wniesienia tej opłaty doszłoby do podwójnego obciążenia go opłatą z tytułu koncesji. (k.3 akt adm.)

Ze znajdującego się w aktach administracyjnych formularza opłaty koncesyjnej wynika, że 2013 roku Przedsiębiorca uzyskał przychód z działalności objętej koncesją w wysokości (...)zł - (k. 7 akt adm.)

W dniu 17 października 2019 r. Prezes URE wydał decyzję o ustaleniu dla powoda opłaty należnej z tytułu koncesji udzielonej decyzją z dnia 29 lipca 2014 r.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności. Z przepisu art. 34 ust. 1 Pe wynika, że przewidziany w nim obowiązek obejmuje wszystkich przedsiębiorców energetycznych, którym została udzielona koncesja. Przepis ten nie przewiduje żadnych zwolnień od spełnienia określonego w nim obowiązku. Dotyczy koncesjonariuszy, którym udzielono koncesji po raz pierwszy jak i tych, którym udzielono następnej koncesji i odnosi się zarówno do pierwszej opłaty z tytułu udzielenia każdej koncesji jak i kolejnych opłat, wnoszonych w każdym roku kalendarzowym. W świetle art. 34 ust. 1 Pe nie ma więc znaczenia, czy koncesji udzielono przedsiębiorcy po raz pierwszy, czy też na jego wniosek Prezes URE udzielił przedsiębiorcy kolejnej koncesji i w związku z tym ma on obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od nowej koncesji. Okoliczność, że przedsiębiorca energetyczny uiszczył już w danym roku opłatę koncesyjną nie wyklucza więc możliwości, że w określonych okolicznościach przedsiębiorca ten będzie zobowiązany do wniesienia w tym samym roku jeszcze jednej opłaty z tytułu udzielenia następnej koncesji.

Zasady, wysokość i sposób obliczania opłaty koncesyjnej zostały uregulowane w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.). Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w art. 34 ust. 3 Pe. Podstawą do nałożenia na koncesjonariuszy obowiązku wnoszenia tej opłaty jest jednak art. 34 ust. 1 Pe, a nie przepisy Rozporządzenia w sprawie opłat, mającego jedynie charakter wykonawczy w stosunku do przepisów ustawy Prawo energetyczne.

Opłata koncesyjna ma być wnoszona tylko raz w roku. Jednak należy pamiętać, że każda opłata dotyczy tylko jednej koncesji. Jeśli więc w ciągu danego roku Prezes URE udzieli przedsiębiorcy następnej koncesji, to pierwszą opłatą od tej nowej koncesji ma on wnieść w terminie określonym w § 4 ust. 3 Rozporządzenia, tj. w ciągu 30 dni od daty wydania koncesji. Dla istnienia obowiązku wniesienia przez przedsiębiorcę pierwszej opłaty od nowej koncesji nie ma znaczenia, że uiszczył już w tym roku opłatę koncesyjną z tytułu posiadania wcześniej wydanej koncesji, która na skutek upływu terminu jej obowiązywania wygasła. Sam fakt udzielenia nowej koncesji nakłada na przedsiębiorcę obowiązek wniesienia pierwszej opłaty od tej koncesji w terminie 30 dni od jej wydania zgodnie z § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat.

W tym miejscu wskazać należy, że koncesjonariusz, który chce kontynuować dotychczasową działalność gospodarczą, może na podstawie art. 39 Pe złożyć w określonym ustawowo terminie wniosek o przedłużenie ważności posiadanej koncesji. Każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą z należytą starannością, planujący działalność gospodarczą na następne lata i przewidujący konieczność podejmowania czynności z wyprzedzeniem, ma na podstawie art. 39 Pe możliwość wyboru korzystniejszego rozwiązania, które pozwoli mu uniknąć obowiązku ponoszenia zbędnych opłat obciążających jego działalność gospodarczą. Ustawodawca stworzył więc w ustawie możliwość uniknięcia obowiązku wnoszenia przez przedsiębiorcę w tym samym roku kalendarzowym pierwszej opłaty od następnej koncesji, mimo poniesienia już opłaty od poprzedniej koncesji. Skorzystanie z tej możliwości jest zależne jedynie od woli i inicjatywy samego koncesjonariusza.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny opłata koncesyjna ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej wynika z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód budżetu państwa. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III Ordynacji podatkowej „Zobowiązania podatkowe”. Wobec powyższego do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania wykonania obowiązku sformułowanego w art. 34 Pe stosuje się przepisy Ordynacji podatkowej w takim zakresie jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Pe, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [tak: M. Z. (red.), S. M. (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016].

W analizowanej sprawie powód będący przedsiębiorcą energetycznym spełnił przesłanki wymienione w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Wystąpił bowiem do Prezesa URE z wnioskiem o wydanie kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi i w dniu 29 lipca 2014 r. uzyskał nową koncesję na prowadzenie wnioskowanej działalności gospodarczej. W związku z tym, zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe obowiązany był do wniesienia w terminie 30 dni pierwszej opłaty od nowej koncesji. Prezes URE po stwierdzeniu, że koncesjonariusz nie wykonał ciążącego na nim obowiązku, zgodnie z art. 21 § 3 Ordynacji podatkowej, uprawniony był do wydania decyzji, w której na podstawie § 6 Rozporządzenia określił wysokość należnej opłaty koncesyjnej.

Podkreślenia wymaga, że z literalnej treści § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia nie wynika, że dotyczą one wyłącznie przypadku istnienia obowiązku koncesjonariusza wniesienia w ogóle pierwszej opłaty. Zdaniem Sądu powołane przepisy precyzują obowiązek i termin wniesienia po raz pierwszy opłaty od udzielonej przedsiębiorcy każdej

następnej koncesji i w żadnym wypadku nie nakładają na przedsiębiorców obowiązku ponoszenia w danym roku podwójnej opłaty od tej samej koncesji.

W świetle treści powołanych przepisów należy uznać, iż w związku z uzyskaniem przez powoda na podstawie decyzji z dnia 29 lipca 2014 r. nowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, na powódzie jednoznacznie ciążył, wynikający z § 4 ust. 3 Rozporządzenia obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie 30 dni od wydania decyzji tj. do dnia 28 sierpnia 2014 r. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalniało powoda uiszczenie w dniu 5 marca 2014 r. opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 17 sierpnia 2004 r. nr (...).

Wbrew twierdzeniu powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia ponownym nałożeniem na powoda opłaty koncesyjnej za 2014 r. Obowiązek wnoszenia corocznych opłat przez przedsiębiorców, którym została udzielona koncesja, wynika z art. 34 ust. 1 Pe. Obowiązek wniesienia każdej z tych opłat wynikał z zaistnienia innych okoliczności faktycznych. Opłata wniesiona przez powoda w dniu 5 marca 2014 r. dotyczyła koncesji wydanej w dniu 17 sierpnia 2004 r. nr (...), co znajduje potwierdzenie w treści wypełnionego przez Przedsiębiorcę formularza opłaty koncesyjnej. Po udzieleniu Przedsiębiorcy na jego wniosek, w dniu 29 lipca 2014 r. nowej koncesji na powódzie spoczął, wynikający z § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, obowiązek wniesienia po raz pierwszy opłaty koncesyjnej od nowej koncesji w terminie 30 dni od tej daty. Nie można zatem zgodzić się z powodem, iż Prezes URE zażądał od powoda ponownego uregulowania tej samej opłaty, gdyż jak wskazano powyżej, opłata od koncesji jest inną opłatą niż coroczna opłata koncesyjna. Opłaty te należne są z dwóch różnych tytułów.

Przed wydaniem zaskarżonej decyzji Prezes URE dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i stwierdził, że powód uiszczył w dniu 5 marca 2014 r. opłatę z tytułu koncesji udzielonej w roku 2004. Pozwany zgodnie ze stanem faktycznym ustalił, iż powód nie uiszczył w terminie określonym w § 4 pkt 3 Rozporządzenia w sprawie opłat opłaty z tytułu udzielenia nowej koncesji z dnia 29 lipca 2014 r. nr (...). Brak więc podstaw do uznania, że Prezes URE dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Błędne jest natomiast stanowisko powoda, że skoro wniósł w dniu 5 marca 2014 r. coroczną opłatę od koncesji udzielonej decyzją z dnia 22 lipca 2004 r. to nie ciąży już na nim obowiązek wniesienia opłaty przewidzianej w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat. Zgodnie z tym przepisem wysokość tej opłaty jest obliczana na podstawie danych dotyczących przychodów uzyskanych w roku poprzedzającym udzielenie koncesji w sposób wskazany w § 1 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie opłat.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy w sprawie jest kompletny i nie pozostawiał wątpliwości, co tego, że na powódzie spoczywał obowiązek uiszczenia opłaty z tytułu udzielenia nowej koncesji z dnia 29 lipca 2014 r. nr (...) w ciągu 30 dni. W związku z tym, że powód nie uiszczył rzeczony opłaty, na Prezesie URE spoczywał obowiązek wydania zaskarżonej decyzji.

W świetle przedstawionych okoliczności podniesione przez powoda zarzuty dotyczące naruszenia art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne w zw. z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 1-4 Rozporządzenia w sprawie opłat nie zasługiwały na uwzględnienie. Prezes URE nie pominął faktu wniesienia przez powoda opłaty koncesyjnej od koncesji udzielonej decyzją z dnia 17 sierpnia 2004 r. Po ustaleniu, że po doręczeniu Przedsiębiorcy wezwania z dnia 13 marca 2018 r. powód nie wniósł opłaty od nowej koncesji Prezes URE na podstawie § 6 ust. 1-4 Rozporządzenia w sprawie opłat był zobowiązany do wydania decyzji o obliczeniu opłaty od nowej, udzielonej Skarżącemu decyzją z dnia 29 lipca 2014 r. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Przyjęta w zaskarżonej decyzji interpretacja przepisów ustawy Prawo energetyczne oraz Rozporządzenia w sprawie opłat była prawidłowa, wynikała z przepisów ustawy a obowiązek wniesienia kolejnej opłaty koncesyjnej nie stanowi sankcji z tytułu uzyskania nowej koncesji. Wydanie zaskarżonej decyzji nie naruszało zasady równego traktowania i konkurencji pomiędzy przedsiębiorcami energetycznymi, ponieważ wobec ugruntowanej w orzecznictwie i doktrynie, powszechnie zaakceptowanej oraz od lat stosowanej linii oceny zachowania powoda wydane w sprawie rozstrzygnięcie było analogiczne do wydanych w sprawach dotyczących innych przedsiębiorców energetycznych, którym została wydana na ich wniosek następna koncesja. W sprawie brak

było podstaw do twierdzenia, że przy wydaniu zaskarżonej decyzji Prezes URE naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów i dopuścił się dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Wobec tego, że zaskarżona decyzja jest zgodna z innymi decyzjami wydanymi na podstawie podobnego stanu faktycznego, nie można zgodzić się z powodem, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Prezes URE naruszył zasadę zaufania obywateli do państwa, zasadę przekonywania i zasadę praworządności. W sprawie nie ma też podstaw do uznania, że Prezes URE naruszył podstawowe zasady Ordynacji podatkowej.

W odniesieniu do twierdzenia, że zaskarżona decyzja nie zawierała elementów, które winny się znaleźć w uzasadnieniu wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym, który na skutek wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu prowadzi sprawę cywilną, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. W prowadzonym postępowaniu odwoławczym SOKiK nie ogranicza się wyłącznie do badania legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w postępowaniu cywilnym zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, nie mogą prowadzić do uchylecia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r. sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r. sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r. sygn. akt 351/99 OSNC 2000 nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r. sygn. akt I CKN 1036/98 LEX nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

W tym stanie również podniesione w odwołaniu zarzuty dotyczące wad zaskarżonej decyzji nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły stanowić podstawy do uchylecia lub zmiany zaskarżonej decyzji zgodnie z żądaniem odwołania.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.